

COR A COR, PAS A PAS

Un relat de: [Unaquimera](#)

El tren alenteix la marxa. Amb pocs minuts de retard sobre l'horari previst, el comboi sargeix el paisatge de les afores de Barcelona. Els canyissars esparsos cedeixen protagonisme als bastiments, els hortets discrets a una catifa rasa d'asfalt. Els edificis se drecen cada cop més alts, cada cop més propers. La ciutat, que és al mateix temps etapa i meta, premi i càstig, paradís i monstre, realitat i somni, malson i delícia, l'engoleix.

Els passatgers habituals reconeixen els indicis. Els més impacients comencen a bellugar-se o a remenar les seves pertinències. Ho fan amb calma, però, conscients que falten uns minuts per submergir-se en els túnels. Altres resten immòbils, bressolats encara pels somnis que es permeten desperts, resistint-se a renunciar a la passivitat, a la irresponsabilitat, a l'anonimat. Uns quants aprofiten per contemplar el panorama humà interior, que és a punt d'esborrar-se per sempre: repassen als que han estat companys involuntaris de trajecte durant un temps breu, massa breu per compartir res, conèixer-se o crear vincles, camí de l'urbs.

La dona

De sobte, la dona seriosa sent un odi irracional envers la noia bruna, que riu com si la vida fos una causa constant d'alegries. Fa dies que ella no hi troba prou motius, per fer-ho. No sap que unes hores més tard riurà, a cor què vols. Per tant, ara mateix li sembla injust que l'alegria estigui tan mal repartida; la fatiga que arrossega no és una bona advocada del proïsme.

No ha descansat gaire, la nit passada: els nervis, els malsons, la matinada... Barcelona no és al costat de casa, els quilòmetres s'han de fer! Això vol dir que si et citen a primera hora, t'has d'aixecar molt aviat, perquè vius lluny. És el teu problema. Si visquessis a Barcelona, ja hi series.

- Potser també hauries de matinar- mormola la dona, sense adonar-se que ho fa.

Alguns coneguts seus que viuen a la gran ciutat, s'hi tiren hores per arribar cada dia a la feina i tornar a casa: suporten embussos pacientment, combinen transports imprescindibles, salven obstacles i distàncies superant triatlons diaris.

El pensament se li esmuny mesos enrere. Recorda l'informàtic amb qui va coincidir pel febrer, a la calçotada familiar: es desplaça fins a la feina amb bici; no una bici de lloguer, tan de moda ara com ara, sinó la pròpia: no ha de pagar res per fer-la servir. Darrerament té un problema afegit, arran de les noves normatives: si la lliga a una farola o una senyal, com feia abans, s'arrisca a pagar una multa dolorosa, que no es pot permetre. Quan arriba, l'ha de pujar a braços, per força, fins al pis de les oficines, deixant-la en una espècie de traster. Tot això li ho va explicar mentre sucaven els calçots al pati de la masia rural, per deixar-li clar que viure i treballar a Barcelona no són flors i violes.

Tornar al present. Fita de nou la xicoteta morena. Aquesta noia no sembla tenir mals de cap: jove, prima, despreocupada, enamorada. Així qualsevol! En canvi, ella ja no és jove. No massa. No està prima. No gaire. Té responsabilitats; les accepta. I preocupacions. Moltes, per cert. No està enamorada. Ja no. Pot haver-hi més diferències entre dues persones?

A més a més, té mal al peu. S'ha posat les sabates noves, en contra del consell ofert per la veu de l'experiència, i li estan encetant els talons. Al dret, la irritació és gairebé insofrible. Abans de sortir de casa, fa més d'una hora i molts quilòmetres enrere, ja ha començat a notar-ho. Per això ha agafat al darrer moment unes tires adhesives. Les que havia comprat per a sa filla, aquelles "de disseny jove" segons la farmacèutica: no podia comprar tires del Mickey per a una adolescent, així que optà per les de l'Àgata Ruiz de la Prada, amb cors vermells sobre fons fúcsia: una combinació impactant! A mig camí de l'estació ja se n'ha posat una. Quan ha pujat al tren, la tireta semblava una anguila, esmunyint-se tossudament, fent-li més nosa que servei, recordant-li que tot té un preu. Amb una clarividència sobtada, la dona entén la raó del seu ressentiment envers la noia bruna: no s'ha guanyat la felicitat que gaudeix! Ella, en canvi, ha hagut de lluitar per cada centímetre de superació, de seguretat, de confort. Ara és disposada a deixar-ho tot enrere i anar-se'n a viure a Barcelona, barrejant-se entre la munió de persones anònimes que no coneixen el seu passat, ni la compadiran quan coincideixin comprant el pa. Es vol donar l'oportunitat de canviar. O de millorar. Al menys, de començar de nou una altra vegada, com si sempre fos possible fer-ho. Si l'admeten, és clar. Tot depèn de si li donen la feina. No pot anar-hi sense xarxa! Però a poc que li ofereixin un punt d'assegurança, està disposada a fer equilibris sobre la corda fluixa... amb una ciutat diferent com a espectadora: una Barcelona saludablement indiferent, ignorant dels antecedents de l'artista que ho arrisca tot amb cada pas sobre l'estimball.

Mentre contempla com somriu amb trapelleria la noia bruna, es neguiteja: no podrà suportar gaire estona la tireta feta un nyap, serà pitjor portar-la així quan hagi de caminar que no portar-hi res.

En el mateix moment que, al seient del davant, el noi desmanegat revela alguna confidència a cau d'orella i la noia esclata en sorolloses rialles, decideix treure-se-la.

Quan la jove s'assossega, fa tres o quatre petons molt seguits, tan seguits que la dona no sap quants li n'ha fet, als llavis del seu avalotat acompanyat. O a la barbata, o a la galta, perquè el noi també riu, es belluga, i ella només li encerta la boca de vegades. Amb el moviment de vaivé, li repica un picarol que porta al coll i li saltironen les extensions de coloraines dels cabells.

"Aquests no deuen venir a Barcelona a buscar feina" pensa la dona, repassant la fatxa que fan. Ella porta un vestit -jaqueta fresc, sofert, perquè no pot aparèixer davant el seu jutge tota arrugada. Ni canviar-se pel camí. Porta bossa de mudar. No motxilla, ni cabàs. A dins no hi cap una muda. Només el currículum, el moneder, les ulleres, el mòbil, l'agenda, alguna tireta adhesiva de recanvi... el més necessari!

La noia bruna somriu dolçament, ensucrant la seva aura, aguanta el rostre del noi amb les dues mans, s'apropa molt a poc a poc i li fa un petó profund, llarg, abrusador, que incendia l'espai entre els seients i estén l'escalfor per tot el vagó. La dona, que ha fet tot el trajecte davant d'ells empassant-se petons i rialles amb cara exasperada, s'arrenca històricament la tireta del taló. Tot mirant endins, no se n'adona que ha quedat enganxada, per pur atzar, a la vora del seient: un cor de sang sobre fons maduixa gronxant-se en el buit... Tot al seu voltant es fa fosc sobtadament, negre sobre negre, com als seus malsons.

La noia i el noi

Miren per la finestra: només es veu una foscor densa, antinatural. Ja hi són! Riuen perquè han arribat. Ja ho saben, que el tren els portaria fins l'estació, però el fet de sentir per megafonia la confirmació de la seva creença els fa sentir éssers afortunats, persones amb estrella. S'aixequen alhora i alhora avancen pel passadís, tan prim i elàstics que comparteixen l'espai escàs confortablement. Cap dels dos se n'adona que la noia ha arrossegat una tireta del seient de la dona seriosa. Ara, el penjoll adherent guarneix un lateral dels pantalons amplíssims. Enganxada a la roba, la cinteta adhesiva ingressa a l'andana soterrània, puja fins l'estació i travessa bona part del vestíbul. Quan la parella s'atura i fa bromes davant unes imatges del quiosc de premsa, autèntic devesall d'imatges i notícies fresques, la petita peça es queda allà, suspesa per un sol punt de contacte d'una pila de diaris. Els nois marxen petonejant-se, entropessant breument amb un home discret, portador d'una cartera negra, farcida i adusta.

L'home

L'home de negocis, Gerent de l'empresa i Únic Responsable d'Innumerables Tasques, no dubta ni un moment davant l'expositor: cada dia agafa el mateix diari. La quiosquera no malgasta saliva. Només intercanvien monedes. L'home s'emporta el periòdic a la mà i la tireta escandalosament romàntica balancejant-se de la cartera, com si a dins no hi hagués prou espai per als assumptes amb cor. Surt de l'Estació de Sants amb les oïdes plenes del batibull de veus, el gust a cafè a la llengua i l'aroma a tinta impresa pujant-li fins a les narius. Travessa espais encara tranquils. Quan arriba a l'edifici d'oficines, quinze minuts després, el trànsit ha augmentat notablement: la ciutat ha arrencat motors. Estira el coll i tensa les espatlles. Avui haurà de prendre Decisions Importants.

La dona

Ha sortit de l'estació, ignorant l'oferta del metro i l'autobús (A l'agenda hi ha una nota: Línea Blava a Entença, el 43 fins a Rocafort) perquè no val la pena: la distància és curta i té temps de sobres. A primer cop d'ull, la Plaça dels Països Catalans li sembla esquerra, poc acollidora. No s'hi atura, doncs. Comença a caminar per l'amplia artèria urbana fins trobar un punt de descans més amable i dona allà un respir al seu taló. El contempla, envermellit i sense resguard. No sap què n'ha fet d'aquell rectangle llampant que el protegia. Regira dins la bossa buscant un nou apòsit. Oblida la seva intenció en trobar l'amulet triat com a protecció per a la prova d'avui, el full amb el poema escrit a mà apressuradament. Xiuxiueja un fragment sense mirar les lletres escrites:
- M'he despullat del tot, ... És el meu cos que us parla. Cada cop, cada fissura us diu tot el que sóc i he estat. S'aixeca, decidida a donar el primer pas i darrere d'aquest, tots els necessaris. Quan arriba a l'alçada de l'avinguda Roma que l'interessa, coixeja lleugerament, però no se n'adona.

L'home

Ha llegit el currículum, descobrint-ne uns mèrits notables; no obstant, dubta abans de rebre-la. No ho reconeixerà davant de ningú, però preferiria contractar un altre home. En tenir-la davant, rep una agradable impressió general, fins detectar en els seus ulls una por i un ànsia que li recorden, al menys remotament, la mirada de la seva dona, en pau reposi, sempre demanant-li sense mots que la rescatés d'aquell càncer devorador. Ell és expert en detectar crits muts. Ara en sent un que no vol escoltar. Va passant les fases de l'entrevista amb la decisió presa per endavant. De seguida que se li presenta l'oportunitat, deixa anar les paraules alliberadores.

La dona

Sent la fórmula estereotipada i reconeix la condemna. L'accepta per un instant. Després es rebel•la. Ell li acaba de parlar d'estils diferents com si això fos un obstacle insalvable. Ella busca entorn quelcom que l'ajudi. Observa aquell home estrany: roba fosca, rostre fosc, cartera fosca... sobre la que destaca, penjant, una tireta atrevida, amb un cor candent a punt de caure al buit des de la vora del cuir negre. Fitant-lo, somriu. Ell nota un canvi en l'expressió i en la postura d'ella; ignora la causa; es desconcerta momentàniament.

- Digui el que digui vostè, sí que tenim alguna cosa en comú...

Se li escapa una rialla breu, com un singlot, mentre treu una tireta sense estrenar de la bossa. Quan li ensenya la peça acolorida sobre la mà estesa, fa un gest amb el cap assenyalant la cartera. Ell no entén el gest ni les

paraules, però respon a l'ordre silenciosa de la mateixa manera que contestava als precés de la seva dona sense qüestionar-ne la utilitat de les batalles. Es troba, doncs, amb dos flamants cors idèntics: un, arrugat, lliurant-se per poc de davallar del seu propi maletí; l'altre, llis, nou de trinca, sobre una mà estesa que s'atansa... I sent de nou la veu d'ella, afegint: -Li dic amb el cor a la mà!

Aquella dona se'n riu de la situació, de l'acudit dolent, de sí mateixa i els seus temors, d'ells dos i la seva mútua desconexió. Ell esperava una excusa per riure, sense saber-ho, des de feia molt de temps. Ara aprofita l'ocasió i ho fa, també breument, en captar el doble sentit de la frase; encara li queden engrunes d'humor en algun lloc i se li desperten. L'experiència li resulta agradable. Mira a la dona amb uns altres ulls: ja no hi veu por, només esperança. Pensa sense pensar que tothom hi té dret. I encaixa aquella mà que se li ofereix estesa. El cor fred, sintètic, s'escalfa al mig d'una humanitat càlida que bateja apressadament.

Una hora després, ella torna a ser davant l'Estació de Sants, regalant un descans al seu taló i un respir al seu cor. Contempla la pell ferida, sense resguard. No té el futur assegurat, ara mateix, però la vida li ofereix una oportunitat i pensa aprofitar-la. Recorda de nou el poema: M'he despul·lat del tot, he llençat els meus joiells, les meves robes. Ara camino nua ...i els somriures se m'escapen de la boca...

Com per al·lusions, un somriure se l'instal·la en els llavis. Va creixent: li puja als ulls, li eixampla el front. El cor se li enriola. Tota ella s'alegra.

- Barcelona, guapa, prepara't! - exclama, rient i llençant les sabates en l'aire, gaudint d'una sensació entenedridora de nua i llibertat- Que vinc!

Unaquimera